

Sygn. akt I C 107/15 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Inga Kukła

Protokolant: protokolant sądowy Renata Schurgacz

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 107/15

UZASADNIENIE

(...) w W. wystąpił przeciwko (...) Sp. z o.o. w K. o zapłatę kwoty 1.444,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10.03.2013r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Strona powodowa argumentowała, iż (...) Sp. z o.o. w K. użytkuje pięć urządzeń technicznych (trzy wózki jezdniowe o nr ewid. (...), (...)i (...) oraz dwa żurawie o nr ewid. (...)i (...)), podlegających dozorowi technicznemu na podstawie ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (D U. z 2013 r. późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.12.2013 r. sprawie rodzajów urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu (Dz. U. z 2012 po (...)). Na podstawie art. 34 ustawy o dozorze technicznym za czynności jednostek dozoru technicznego pobierane są opłaty, których wysokość ustala rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26.11.2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego (Dz. U. z 2010 r., Nr 229, poz, (...)z późn. zm.). Dochodzone roszczenie stanowi opłatę za rok 2013 należną (...) na podstawie § 5 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26.11.2010 r. i wynika z rachunku nr (...) z dnia 07.02.2013r., który nie został uregulowany do dnia wniesienia pozwu.

W sprzeczności od nakazu zapłaty wydanego dnia 2.10.2014r. przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie (sygn. akt VI Nc-e 1354090/14), (...) Sp. z o.o. w K. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego, (...) Sp. z o.o. w K. podniosła, iż od miesiąca lutego 2012r. nie posiadała urządzeń dźwigowych w zw. z czym nie istniała konieczność uiszczenia na rzecz strony powodowej opłaty rocznej z tytułu ich użytkowania. Ww. maszyny zostały zajęte w toku prowadzonego przez Komornika Sądowego w Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu P. S. postępowania egzekucyjnego, następnie zaś odebrane przez sądowy organ egzekucyjny stronie pozwanej. O fakcie tym (...) Sp. z o.o. w K. wielokrotnie informował właściwą jednostkę terenową (...) w O. w celu

wstrzymania czynności dozoru. Z uwagi na powyższe, strona powodowa uznała wezwanie do zapłaty rachunku wystawionego przez (...) za bezpodstawne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.04.2011r. w siedzibie (...) Sp. z o.o.w K.stawił się inspektor (...)w O.celem przeprowadzenia badania wózka widłowego nr (...). Brak dostępu do urządzenia uniemożliwiło inspektorowi przeprowadzenie badania technicznego. Badanie ww. urządzenia z wynikiem pozytywnym zostało przeprowadzone w dniu 8.07.2011r. Kolejne urządzenie (wózek widłowy) o nr (...)zostało z wynikiem pozytywnym poddane badaniu w dniu 11.08.2011r. W dniu 12.04.2012r. inspektor (...) w O.stawił się w siedzibie (...) Sp. z o.o.w K.celem przeprowadzenia badania wózka widłowego nr (...). Z uwagi na brak dostępu do urządzenia, badanie nie odbyło się.

dowody:

zeznania świadka A. K. (1) – k105,

zeznania świadka E. L. – k105

Pismem z dnia 10.03.2013r. (...) Sp. z o.o.w K.poinformowała (...)Oddział w O., iż w zw. z postępowaniem egzekucyjnym skierowanym do ruchomych składników majątku strony pozwanej, od miesiąca lutego 2012r. (...) Sp. z o.o.w K.nie użytkuje urządzeń dźwigowych podlegających obowiązkowi dozoru technicznego. Dnia 4.04.2013r., w zw. z uzyskaniem informacji o nieeksploatowaniu urządzenia technicznego wózka jezdniowego podnośnikowego z mechanicznym napędem podnoszenia o numerze fabrycznym (...)i numerze ewidencyjnym (...), Prezes (...)wydał decyzję stwierdzającą wygaśnięcie decyzji z dnia 23.08.2012r. zezwalającej na eksploatację urządzenia technicznego. Dnia 4.04.2013r., w zw. z uzyskaniem informacji o nieeksploatowaniu urządzenia technicznego wózka jezdniowego podnośnikowego z mechanicznym napędem podnoszenia o numerze fabrycznym (...)i numerze ewidencyjnym (...), Prezes (...)wydał decyzję stwierdzającą wygaśnięcie decyzji z dnia 4.07.2012r. zezwalającej na eksploatację urządzenia technicznego. Dnia 4.04.2013r., w zw. z uzyskaniem informacji o nieeksploatowaniu urządzenia technicznego wózka jezdniowego podnośnikowego z mechanicznym napędem podnoszenia o numerze fabrycznym (...)i numerze ewidencyjnym (...), Prezes (...)wydał decyzję stwierdzającą wygaśnięcie decyzji z dnia 12.04.2012r. zezwalającej na eksploatację urządzenia technicznego. Dnia 4.04.2013r., w zw. z uzyskaniem informacji o nieeksploatowaniu urządzenia technicznego żurawia o numerze fabrycznym (...)i numerze ewidencyjnym (...), Prezes (...)wydał decyzję stwierdzającą wygaśnięcie decyzji z dnia 28.11.2012r. zezwalającej na eksploatację urządzenia technicznego. Dnia 4.04.2013r., w zw. z uzyskaniem informacji o nieeksploatowaniu urządzenia technicznego żurawia o numerze fabrycznym (...)i numerze ewidencyjnym (...), Prezes (...)wydał decyzję stwierdzającą wygaśnięcie decyzji z dnia 15.12.2011r. zezwalającej na eksploatację urządzenia technicznego. Pismem z dnia 4.04.2013r. (...)Oddział w O.zawiadomił (...) Sp. z o.o.w K.o skreśleniu z ewidencji pięciu urządzeń tj. trzech wózków jezdniowych o nr ewidencyjnych: (...), (...)i (...)oraz dwóch żurawi o nr ewidencyjnych: (...)i (...), informując ww., iż ponowne włączenie rzeczonych urządzeń do eksploatacji może nastąpić po ich pisemnym zgłoszeniu do badań, przedłożeniu dokumentacji technicznej i uzyskaniu decyzji zezwalającej na ich używanie. W piśmie z dnia 31.05.2013r. strona pozwana poinformowała (...)w W., iż pisemnie zwróciła się do (...) Oddziału w O.z prośbą o skorygowanie rachunku obejmującego opłatę roczną za czynności dozoru, z uwagi na okoliczność, iż od lutego 2012r. nie posiada i nie użytkuje urządzeń podlegających obowiązkowi dozoru technicznego.

dowody:

decyzja z dnia 4.04.2013r. – k23,

decyzja z dnia 4.04.2013r. – k24,

decyzja z dnia 4.04.2013r. – k25,

decyzja z dnia 4.04.2013r. – k26,

wykaz urządzeń skreślonych – k27,

dowód nadania – k28

pismo strony pozwanej z dnia 31.05.2013r. – 19,

pismo z dnia 4.04.2013r. – k80,

decyzja z dnia 4.04.2013r. – k81,

pismo strony pozwanej z dnia 19.03.2013r. wraz z dowodem nadania – k82-85

Do listopada 2014r. strona powodowa pobierała tzw. opłatę roczną niezależnie od okoliczności, czy w danym roku kalendarzowym odbyło się badanie techniczne zarejestrowanego w (...) urządzenia. Podmiot eksploatujący urządzenie podlegające badaniu technicznemu zobowiązany był zgłosić fakt rezygnacji z jego dalszego użytkowania do dnia 15 grudnia danego roku, celem zwolnienia się z obowiązku uiszczenia opłaty za rok następny i lata dalsze.

dowody:

zeznanie świadka A. K. (2) – k103-104,

zeznania świadka A. P. – k104,

zeznania świadka A. K. (1) – k105,

zeznania świadka E. L. – k105,

zeznania świadka R. M. – k43 – akta sprawy XII Cps 16/16 – załącznik do akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

Strona powodowa jako podstawę roszczenia wskazała art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. 2015, poz.1125 j.t.), zgodnie z treścią którego, za czynności jednostek dozoru technicznego, z wyłączeniem czynności wykonywanych przez Wojskowy Dozór Techniczny, pobierane są opłaty a szczegółowe zasady naliczania opłat, o których mowa wyżej oraz ich wysokość określa rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego (Dz.U. 2016, poz.696 j.t.). Zgodnie z treścią jego § 2 ust. 1 i 2, ustala się opłatę roczną z tytułu wykonywania dozoru technicznego nad urządzeniami technicznymi podlegającymi dozorowi technicznemu, w wysokości określonej w pkt 1 załącznika do rozporządzenia. Opłatę roczną pobiera się w każdym roku od eksploatującego urządzenie techniczne znajdujące się w ewidencji jednostek dozoru technicznego.

Zważyć jednak należy, iż wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2014 r. (sygn. P 51/13, opubl. OTK-A 2014/5/57, Dz.U.2014/735) § 2 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego (Dz. U. Nr 229, poz. 1502 oraz z 2011 r. Nr 294, poz. 1736) jest niezgodny z art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 963, 984 i 1611), a tym samym z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 92. Ust. 1 i 2 Konstytucji: Rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Organ upoważniony do wydania rozporządzenia nie może przekazać swoich kompetencji, o których mowa w ust. 1, innemu organowi.).

Przepis § 2 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego (Dz. U. Nr 229, poz. 1502 oraz z 2011 r. Nr 294, poz. 1736) utracił moc obowiązującą z dniem 30.11.2014r.

W świetle art. 190 Konstytucji, nie może być wątpliwości, że nadanie przez ww. akt mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniom Trybunału Konstytucyjnego oznacza, iż jest nimi związany każdy sąd. Związanie to dotyczy zarówno orzeczeń stwierdzających niekonstytucyjność określonych aktów normatywnych (bądź poszczególnych ich przepisów) z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub aktem normatywnym wyższego rzędu, czyli takich, które wprowadzają zmiany w obowiązującym dotąd stanie prawnym, jak i orzeczeń stwierdzających zgodność kwestionowanego aktu normatywnego z Konstytucją lub z innym aktem ustawodawczym, posługując się zwrotem: „nie jest niezgodny”. W razie stwierdzenia niekonstytucyjności aktu normatywnego moc wiążąca orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oznacza, że od chwili ogłoszenia orzeczenia w sposób wymagany w art. 190 ust. 2 Konstytucji, akt ten nie może być już stosowany, gdyż został usunięty z porządku prawnego i stracił zdolność do wymuszenia określonego zachowania. W przepisie art. 190 ust. 3 Konstytucji ów skutek niekonstytucyjności stwierdzonej przez Trybunał Konstytucyjny został nazwany „utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego”. Oprócz waloru „mocy powszechnie obowiązującej” orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego są „ostateczne”, co oznacza ich niezaskarżalność i niewzruszalność (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. III ZP 30/00).

Z treści art. 190 ust. 3 Konstytucji ujętej w słowach: „orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia”, jak również z użytej formy czasownika „wchodzi” wynika jednoznacznie, że utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego następuje na przyszłość, od dnia ogłoszenia wyroku. Utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego następuje zatem z chwilą wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego i orzeczenie ma w tym zakresie charakter konstytutywny. Czysta wykładnia semantyczna silnie przemawia za taką tezą: utracić moc obowiązującą może przepis, który wcześniej obowiązywał - utracić można bowiem to, co wcześniej istniało. Konstytucja zdaje się więc nie pozostawiać wątpliwości, że utrata mocy obowiązującej przepisu nie mogła nastąpić wcześniej tj. przed wejściem wyroku w życie, w przeciwnym wypadku nie miałoby też żadnego sensu upoważnienie zawarte w samej normie art.190 ust. 3 Konstytucji do określenia innego terminu utraty mocy obowiązującej. Stanowisko w tej kwestii (tj. kształtującego charakteru orzeczenia TK) mocniej przemawia za prospektywnym efektem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z ogólną zasadą przyjętą w naukach procesowych, iż wyrok kształtujący (rozwiązujący, zmieniający lub ustanawiający stosunek prawny) ma skutek ex nunc (zob. Tekst wystąpienia wygłoszonego przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego prof. M. S. w Komitecie Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk 6 stycznia 2003 r., opubl. <http://trybunal.gov.pl>). Co więcej, gdyby z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wynikała utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego z datą wsteczną, to w art. 190 ust. 3 Konstytucji utrata tej mocy nie byłaby powiązana z datą ogłoszenia orzeczenia. Zatem treść omawianego przepisu nie może wzbudzać wątpliwości interpretacyjnych. Trzeba zauważyć, że skoro ogłoszenie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niekonstytucyjności za- kwestionowanego przepisu powoduje utratę jego mocy obowiązującej - to znaczy, że do daty ogłoszenia orzeczenia przepis ten obowiązywał. Utrata mocy obowiązującej nie jest bowiem równoznaczna ze stwierdzeniem nieważności przepisu, której przypisuje się skutek ex tunc (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. III ZP 30/00). Należy zatem przyjąć, że w czasie przed ogłoszeniem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27.05.2014 r. o niekonstytucyjności przepisów § 2 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26.11.2010r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego (Dz.U. 2016, poz.696 j.t.).przepisy te formalnie obowiązywały. Zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia na kanwie przedmiotowej sprawy było ustalenie, czy przepisy te mogą być uznane za podstawę prawną rozstrzygnięcia w sprawach indywidualnych dotyczących roszczeń Urzędu Dozoru Technicznego przeciwko przedsiębiorcy posługującego się w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej urządzeniami podlegającymi rejestracji w ww. urzędzie w okresie przed ogłoszeniem wymienionego orzeczenia o ich niekonstytucyjności. Odnosząc się do powyższego zagadnienia, należy wskazać, iż w myśl art. 188 Konstytucji Trybunał Konstytucyjny orzeka między innymi w sprawach zgodności ustaw i umów międzynarodowych z Konstytucją oraz zgodności przepisów prawa, wydawanych przez centralne organy państwowe, z Konstytucją,

ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi i ustawami. Stosownie zaś do art. 177 ust. 1 Konstytucji, do sądów należy wymiar sprawiedliwości. Wykonywanie przez sądy tego zadania polega na rozpatrywaniu i orzekaniu w sprawach ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, prawa pracy, ubezpieczeń społecznych, prawa karnego oraz innych dziedzin prawa i wymaga nie tylko stosowania przepisów prawa, ale także ich wykładni. Z art. 178 ust. 1 Konstytucji wynika, że sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji i ustawom. Natomiast przepis art. 8 ust. 1 Konstytucji stanowi, że jest ona najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle przytoczonego unormowania nie ulega więc wątpliwości, że według przepisów Konstytucji i z punktu widzenia zgodności z nią należy oceniać akty normatywne niższej rangi podlegające zastosowaniu w konkretnej sprawie. Również z art. 8 ust. 1 i art. 178 ust. 1 Konstytucji wynika dla sądów powinność odmowy zastosowania przepisów niezgodnych z Konstytucją. Kompetencje sądów do badania w konkretnej sprawie zgodności określonego przepisu z aktem wyższego rzędu oraz do przyjęcia jego niekonstytucyjności nie były kwestionowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Tytułem przykładu można wskazać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1996 r., (...) 93/95 (OSNAPiUS 1996 r. nr 23, poz. 352)

wyrażający pogląd, że sądy powszechne mają kompetencje do samodzielnego i autorytatywnego stwierdzenia niekonstytucyjności ustawy w związku z podejmowaniem rozstrzygnięcia w konkretnej sprawie. Także w uchwale z dnia 20 września 1988 r., (...) 14/87 (OSNCP 1989 z. 3, poz. 39), Sąd Najwyższy uznał, że sądy są nie tylko uprawnione do samodzielnej oceny, czy akt niższego rzędu niż ustawa jest zgodny z ustawą i Konstytucją, ale w razie stwierdzenia niezgodności - odmówić jego zastosowania w konkretnej sprawie. Tak rozumiane uprawnienia sądów nie naruszają bowiem jakościowo odmiennych uprawnień Trybunału Konstytucyjnego, istniejących poza konkretną sprawą, w zakresie orzekania o zgodności z Konstytucją aktów niższej rangi. Powyższy kierunek orzecznictwa znalazł obecnie dodatkowe umocowanie w treści przepisu art. 8 ust. 2 Konstytucji. Stanowi on, że przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej. Zasadzie zawartej w tej normie dał wyraz Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 maja 1998 r. (sygn. III SW 1/98, opubl. OSNAPiUS 1998 nr 17, poz. 528), stwierdzając w jego tezie, że od dnia wejścia w życie Konstytucji sądy są uprawnione do niestosowania ustaw z nią sprzecznych, zaś w uzasadnieniu podniósł, że w razie stwierdzenia sprzeczności przepisu ustawy z Konstytucją, sąd orzeka na podstawie Konstytucji. Zaznaczył, że nie uchybia to kompetencji Trybunału Konstytucyjnego do orzekania w sprawie zgodności ustawy z Konstytucją (art. 188 pkt 1 Konstytucji). Inny jest bowiem przedmiot orzekania i wynikające z tego skutki. Trybunał Konstytucyjny orzeka o prawie, zaś jego orzeczenie - mające moc powszechnie obowiązującą i ostateczne - stwierdzające niezgodność aktu ustawodawczego z Konstytucją powoduje definitywne usunięcie tego aktu (lub jego części) z porządku prawnego. Sąd natomiast orzeka o indywidualnym stosunku społecznym, a jego pogląd o sprzeczności ustawy z Konstytucją nie jest wiążący dla innych sądów orzekających w takich samych sprawach (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. III ZP 30/00). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r., I PKN 98/98 (OSNAPiUS 2000 nr 1, poz. 6), zachodzi różnica pomiędzy orzekaniem przez Trybunał Konstytucyjny i przez sądy, albowiem o ile Trybunał rozstrzyga w formie orzeczenia o zgodności przepisu z Konstytucją i ze skutkami tego orzeczenia przewidzianymi w Konstytucji, o tyle sąd powszechny nie orzeka o tym samym, lecz uznawszy, że przepis jest niekonstytucyjny nie stosuje go. Wobec tego nie ma niebezpieczeństwa naruszenia konstytucyjnie utrwalonego podziału kompetencji między sądami a Trybunałem Konstytucyjnym.

Z całą stanowczością należy więc stwierdzić, że sąd jest

związany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego w takim zakresie, w jakim organ ten badał określone przepisy z punktu widzenia ich zgodności z Konstytucją i orzekał o tym. Nie wyklucza to wszakże możliwości badania przez sąd zgodności tych samych przepisów z innymi przepisami Konstytucji ani też badania zgodności z Konstytucją przepisów, które w ogóle nie były przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego. W razie zaś uznania, że określony przepis jest niezgodny z Konstytucją, sąd

ma dwie równoprawne możliwości. Może bowiem - stosownie do art. 193 Konstytucji - przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą (jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed tym sądem), albo też może odmówić zastosowania przepisów, które uznał za niekonstytucyjne (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. III ZP 30/00). Zauważyć należy, iż w dacie orzekania powołany jako podstawa prawna przepis prawa już nie obowiązywał, został uchylony na mocy powołanego wyżej orzeczenia

Trybunału Konstytucyjnego. Sąd powołał jak wyżej zostało to przedstawione stanowiska judykatury oraz doktryny obowiązujące w tej mierze. W tej konkretnej jednak sprawie należało uwzględnić także konkretne okoliczności wynikające z przedstawionego sądowi materiału dowodowego. Zeznający w sprawie świadek A. K. (2) wyjaśnił, iż w sytuacji podobnej do tej, która stanowiła podstawę żądania zapłaty od pozwanego znajdowało się wielu użytkowników sprzętu podlegającego dozorowi technicznemu, którzy zapominali poinformować urząd o wycofaniu z eksploatacji urządzeń objętych dozorem w terminie wymaganym zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami prawa tj. do 15 grudnia. Jednak wówczas Prezes (...) korzystając ze swoich uprawnień podejmował decyzje o umarzeniu należności. Praktyki te zostały zaniechane po przeprowadzeniu kontroli przez NIK, który uznał je za niedozwolone. Wobec czego Urząd przystąpił do egzekwowania należności nie zapłaconych do czasu przedstawienia wyników kontroli przez NIK a więc za 2013r. Sąd uznał, iż zarówno postępowanie powoda do czasu stwierdzenia przez NIK nieprawidłowości stosowanych praktyk jak i nieobowiązanie przepisu prawa w dacie orzekania stawiałoby pozwanego w nierównej pozycji z użytkownikami sprzętu, którzy zostali zwolnieni od wykonania zobowiązania płatniczego.

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego powoduje wyeliminowanie przepisu prawa z obrotu prawnego i zmianę przez to obowiązującego do tej pory stanu prawnego. Zwrócić przy tym należy uwagę na skutki powyższego. Uznanie przepisu prawa za niezgodny z Konstytucją należy rozumieć także w ten sposób, że ta niezgodność występowała już w chwili wejścia przepisu w życie w brzmieniu nadanym przez ustawodawcę.

Mając zatem na uwadze ustalenia i rozważania poczynione wyżej, sąd stanął na stanowisku, iż § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego (Dz.U. 2016, poz.696 j.t.), jako przepis niezgodny z art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 963, 984 i 1611) nie może stanowić podstawy żądania zapłaty wobec pozwanego.

Z uwagi na powyższe, powództwo należało oddalić.